

Women' World Cup – Nói Chuyện Đá Banh

Ngày từ nhỏ tôi đã thích đá banh. Thích đá banh với tôi có nghĩa là có cơ hội là nhào vô đá, không cần phải có sân banh, không cần phải là trái banh bằng da, không cần phải có giày đá banh và cũng không cần phải có đủ người để đá. Tôi và mấy nhóc bạn trong xóm có thể đá banh trong mọi thời tiết bất kể trời mưa hay nắng. Có thể nói là tôi mê đá banh như phần đông những đứa trẻ khác cùng lứa tuổi. Vào thời đó trong xóm tôi có nhiều khoảng đất trống nên chúng tôi chọn một khoảng đất nằm dưới một triền đồi tương đối bằng phẳng để làm sân đá banh.

Thường vào buổi chiều, sau khi tan trường, về nhà cất tập vở và không thấy ông bố hay bà mẹ sai bảo việc gì, tôi bèn ra trước nhà trông phải trông trái, trông luôn phía trước xem có thằng nhóc nào ôm banh đến bãi đá hay chưa. Nếu có thì tôi chạy vượt ra khỏi nhà thật nhanh hầu không kịp cho ông bố hay bà mẹ trông thấy. Rồi tôi nhanh nhẹn nhập bọn với năm ba đứa cùng xóm để quần thảo với trái banh cho đến trời tối mịt mới về. Cũng có lúc đang hăng say đá thì thấy mẹ tôi xuất hiện ngay trong bãi đá và kêu tôi về để tắm rửa và ăn cơm. Chẳng phải một mình tôi mà hầu như mấy thằng nhóc khác cũng đều gặp trường hợp “mẹ gọi về” như thế. Có những bà mẹ gọi về một cách “thân thiện” như mẹ tôi nhưng cũng có những bà mẹ “gọi con về” bằng những chữ những câu không mấy “êm đềm” mà tôi vẫn thường nghe, chẳng hạn như “tiên sư bố mày, chạy đi đâu để bà phải tìm...thằng A đâu? Về nhà bà đánh cho một trận...thằng B đâu? Hở ra là

biển...hở ra là biển. Về mau! Đại loại là những câu vô hại như thế. Tôi nghiệm thấy rằng chẳng đứa nào bị bà mẹ hay ông bố lôi về đánh đòn cả. Và cứ thế bọn nhóc cứ chiều chiều là rủ nhau ra bãi đá banh.

Ở Đà Lạt có hai mùa mưa nắng, lạnh thì hầu như quanh năm. Chúng tôi đá banh chẳng kể nắng mưa. Dĩ nhiên là khi trời đang đổ mưa thì không ra trận, chờ cho lúc mưa tạnh mới ra quân. Có lúc đang đá thì trời đổ mưa, trừ những khi mưa lớn, nếu mưa nhỏ chúng tôi vẫn tiếp tục đá dưới cơn mưa. Dĩ nhiên người ngòm, áo quần đều ướt nhem như chuột lột. Khi tan trận thì thằng nào thằng nấy trở về rón rén vô nhà cách nào để ông bố bà mẹ khỏi phát hiện thằng con với thân mình ướt nhẹp như con chuột bị nhúng nước. Nhiều thằng thường hay bị bà mẹ mắng cho một trận rồi thôi chứ chẳng bao giờ đụng đến da thịt chúng. Có điều lạ là tôi chưa bao giờ thấy mấy ông bố “đi tìm con” như các bà mẹ. Rốt cuộc rồi cũng đâu vào đấy! Không thấy có ông bố bà mẹ nào cấm cản được lũ nhóc say mê đá banh và cũng không thấy nhóc nào bị ăn đòn vì mê đá banh. Nếu rủ mà bị đánh thì chỉ biết xoa mông mà chịu chứ chẳng biết thưa kiện ai! Thưa với ông bố? Ông mà nổi khùng cho thêm một trận nữa thì có mà khốn cho cái mông...

Tình trạng đá banh nói trên là vào thời tiểu học, khi còn học trường làng. Đến khi vào trung học, bọn nhóc chẳng những vẫn tiếp tục đá banh ở bãi trong xóm lại còn được đá banh trong sân trường. Tôi còn nhớ, khi học từ đệ thất cho đến đệ nhất, vào những ngày mới nhập học, các lớp đều thành lập các ban như: khánh tiết, vệ sinh, báo chí, văn nghệ, thể thao...Riêng tôi, ghi tên luôn cả ba ban: văn nghệ, báo chí lẫn thể thao. Trong lớp có mấy thằng mê đá banh và có tiền nên sắm riêng cho mình một trái banh bằng da, đi học mang theo để giờ ra chơi hoặc sau giờ tan học rủ cả bọn ra sân. Đạo đó, lúc đi học, ngoài bộ đồng phục “quân xanh áo trắng” ít có thằng nào mang được đôi giày bằng da để đi học mà đa số mang mang dép Nhật, nhà thằng nào kha khá thì mang sandale hoặc giày vải Bata chỉ toàn một màu trắng. Giày vải hiệu Bata là đôi giày thường phải đi kèm với bộ đồng phục mỗi khi dự các ngày lễ lớn tại sân vận động thị xã. Vậy nên khi đá banh, không đứa nào dám mang giày quý Bata để đá. Tất cả đều “chân trần ra sân” khiến nhiều khi vấp té hay đụng nhằm các chướng ngại trên sân như gốc cây, mô đất, đá...khiến chân bị trầy xước đổ máu...

Trong khuôn viên của trường trung học công lập Trần Hưng Đạo Đà Lạt có một sân rộng được xử dụng cho những buổi lễ chào cờ vào ngày thứ hai đầu tuần. Nơi đây cũng là nơi tập họp học sinh toàn trường để nghe các giáo sư nói chuyện hay nghe những chỉ thị của nhà trường. Chính sân cờ này cũng là sân đá banh của bọn học sinh chúng tôi, sân chỉ bằng khoảng một phần tư sân vận động Đà Lạt với nền đất thiên nhiên, không có cỏ nên chỉ thấy một màu đất đỏ, nhiều chỗ đất còn nhấp nhô và đây đó rễ cây thông nổi lên trên mặt, mỗi lần có mưa là sân trở thành một bãi bùn lầy. Thời tôi còn học thì sân đá banh trường như thế, không biết sau này sân có “ngon lành” hơn hay không? Ấy thế mà suốt bảy năm theo học, tôi đã cùng lũ bạn quần thảo trên sân này không biết bao nhiêu trận với những đôi chân trần. Hằng năm trước tết khoảng hơn tháng, nhà trường tổ chức đá banh, các lớp được bốc thăm để đá với nhau, cũng có từ vòng loại cho tới vòng chung kết. Thường thì các lớp đệ nhất cấp đá với nhau, các lớp đệ nhị cấp đá với nhau. Có điều là các trận đấu này không diễn ra nơi sân trường mà diễn ra tại sân vận động thị xã. Đội nào cũng chỉ có quần xà lỏn cùng chân đất để ra sân, còn trọng tài là một anh chàng của lớp khác được Thầy huấn luyện viên chỉ định cầm còi. Chúng tôi thường gặp những cơn mưa vào buổi chiều, sân banh ấp nước khiến trái banh da càng lúc càng nặng nề hơn, rồi những màn giành banh trượt té ngã lăn trên sân, những pha va chạm do chơi xấu cũng rất căng, nhiều lúc cãi vã ồn ào. Xong trận đấu, hai đội, bên thắng bên bại đều ôm áo quần băng qua bên kia đường để nhảy xuống hồ Xuân Hương tắm tẩy bùn sình. Cuối năm âm lịch có kỳ trại, đội nào vô địch được xưng danh và lãnh thưởng. Tôi theo nghiệp đá banh của lớp suốt bảy năm nhưng chưa có năm nào lớp tôi được xưng danh lãnh thưởng từ hạng nhất cho đến hạng ba. Lý do là lớp tôi những thằng chơi thể thao rất ít, chỉ có bốn năm đứa ham đá banh, số còn lại bị ép phải đá cho đủ số 11 thằng nên đá ba trận thì thua hai trận, không mấy khi được vào gần vòng chung kết.

Ngoài chuyện đá banh còn có chuyện “xem đá banh” và “nghe đá banh” cũng lắm điều lý thú. Trước hết là chuyện xem đá banh. Ngoài việc phải xem đá banh giữa các lớp trong trường như đã viết ở trên, tôi (và chúng tôi) cũng được xem đá banh của các đội banh tại Đà Lạt và thỉnh thoảng cũng có những đội banh từ các nơi khác đến để đá giao hữu có bán vé cho dân

chúng vào xem. Tại Đà Lạt thời đó cũng có hai ba đội banh mà tôi không nhớ tên nhưng còn nhớ tên vài cầu thủ đàn anh thuộc loại đá giỏi trong đó có anh Ba mà chúng tôi thường gọi là anh Ba Bụng vì cái bụng của anh khá là bự, anh làm ở Nha Địa Dư gần ga Đà Lạt và nhà ở đường Hai Bà Trưng nơi khu chung cư bằng gỗ của Nha Địa Dư. Sở dĩ tôi biết anh này hơi kỹ vì anh là một huynh trưởng Hướng Đạo, thuộc lớp đàn anh của tôi, anh là Baloo của ấu đoàn Ngàn Thông thời đó. Người thứ hai tôi biết đến là anh Quang, chủ tiệm sữa Radio Việt Quang, trước nằm cạnh tiệm sữa đồng hồ Tiến Đạt “nằm vùng”, sau dời về kios trên đường Thành Thái cách tiệm kem Việt Hưng của Cụ Trần Văn Khắc hai căn. Cụ Trần Văn Khắc là người sáng lập Phong Traò Hướng Đạo Việt Nam 1930. Người thứ ba tôi biết là ông Đoàn Mừng, chủ tiệm may nằm trên đường Duy Tân. Cả anh Quang lẫn ông Đoàn Mừng đều là người to cao xấp xỉ thước tám. Người thứ tư và thứ năm tôi biết là cậu của tôi tên Phan Văn Hội và bạn của cậu tên là Trần Ngọc Dân.

Những đội banh địa phương thường tổ chức những trận đấu để cho dân Đà Lạt vào xem không tốn tiền nên người vào xem khá đông vào những chiều thứ bảy hoặc chủ nhật. Dân Đà Lạt, nhất là lớp thanh niên học sinh kéo nhau đi xem rất đông kể cả những trận đá dưới những cơn mưa (Đà Lạt mà!). Sân vận động nằm ở mặt sau Ty Thanh Niên, kế bên “Cercle Sportif Dalat”. “Cercle Sportif” đối diện với nhà Thủy Tạ. Phía trước sân vận động, bên kia đường là hồ Xuân Hương, nơi có một doi đất nhô ra hồ, quanh năm nằm dưới bóng mát của những cây thông xanh cao vút. Nơi này chính là nơi bọn nhỏ chúng tôi thường nhảy xuống tắm sau những trận banh. Sân vận động thời thập niên 50 chưa có khán đài nên khán giả chỉ đứng hoặc ngồi trên những bậc thang đất trên cao để nhìn xuống, nhiều người đứng ngay

vòng ngoài sân để xem cho gần, nhất là đám con nít. Về sau một khán đài có ghế ngồi, mái lợp bằng tôn đủ để chừng trăm người ngồi xem.

Thỉnh thoảng có những trận đấu giữa đội tuyển Đà Lạt và các đội từ phương xa đến, thường là các đội từ Sài Gòn lên như đội AJS (Association de la Jeunesse Sportive), Ngôi Sao Gia Định, Cảng Sài Gòn, Tổng Tham Mưu (của quân đội)...với những danh thủ lừng danh cả nước như Nhung, Ngôn, Vinh, Tư, Thanh, Hiếu, Tỹ, Cự, Rạng... Những cầu thủ này đều ở trong đội tuyển Việt Nam Cộng Hòa đã từng đoạt chức vô địch Đông Nam Á tại Merdeka Mã Lai 1966. Đặc biệt thủ môn Phạm Văn Rạng có biệt tài tung người ra phía sau để bắt banh nên được báo chí Việt Nam đặt cho biệt danh là “Lưỡng Thủ Vạn Năng” để vinh danh tài lộn ngược người để bắt banh của anh. Mỗi lần có đội banh từ Sài Gòn lên Đà Lạt để đá thì giới hâm mộ phải mua vé để vào sân. Riêng bọn nhỏ chúng tôi, ít đứa có tiền để mua vé cho nên chúng tôi tìm cách đi “coi cọt” tức là tìm cách vào xem mà không tốn tiền. Cách thứ nhất là mon men đến những căn nhà nằm cao trên đồi gần Ty Thanh Niên, bên trên sân vận động để xin chủ nhà cho vào phía sau nhìn xuống sân vận động xem đá banh. Thời gian đầu chỉ có ít bọn nhỏ vào xem nhưng rồi chúng truyền miệng cho nhau để kéo đến xem quá đông khiến các chủ nhà “cấm cửa” không cho vào nữa. Cách thứ hai là chui lỗ cống. Trước mặt sân vận động có một bức tường xây bằng xi măng cao khoảng hai thước. Dọc theo dưới chân tường có nhiều ống cống thoát nước. Những ống cống này lớn đủ để cho bọn nhỏ chui lọt vào bên trong sân. Khi trận đấu đã bắt đầu chừng mười - mười lăm phút, mấy ông soát vé và giữ trật tự đã rút lui khỏi vị trí, lúc đó đám nhóc tranh nhau chui ống cống, vào đến bên trong sân liền chạy tứ tán nên mấy ông trật tự cũng chẳng làm gì được. Những trận đấu như thế này thường có ban quân nhạc của Trường Võ Bị Quốc Gia được mời đến ngồi ngay giữa khán đài và mỗi khi có đội nào đá vào lưới, tức thì ban quân nhạc đứng dậy thổi một bản nhạc theo điệu nhạc hùng tráng để mừng bên thắng. Đội tuyển Đà Lạt không mấy khi thắng được các đội của Sài Gòn. Có một lần đội tuyển Tây Đức và đội tuyển Việt Nam lên đấu giao hữu ở Đà Lạt, phải mua vé vào cửa để xem. Thật may, Ty Thanh Niên nhờ anh em Hướng Đạo Lâm Viên đứng soát vé vào cửa và giữ trật tự. Thế là gần năm chục Hướng Đạo Sinh và Huynh trưởng sau khi làm tròn phận sự, được ung dung lên ngồi hai bên mé khán đài xem trận đấu quốc tế

Việt Nam - Tây Đức (khi đó vẫn còn hai nước Tây Đức và Đông Đức 'cộng sản').

Còn chuyện nghe đá banh là theo dõi các trận đấu diễn ra tại sân vận động Cộng Hòa - Sài Gòn thông qua đài phát thanh Đà Lạt. Mỗi lần có các trận đấu giữa các đội của Việt Nam tranh giải hoặc các trận đá giao hữu với các đội banh nước ngoài thì đài phát thanh Sài Gòn đều trực tiếp tường thuật và đài phát thanh Đà Lạt tiếp vận để phục vụ dân ghiền đá banh Đà Lạt. Các trận đấu đều do ký giả Huyền Vũ của đài phát thanh Quốc Gia Việt Nam (tên gọi chính thức của đài phát thanh Sài Gòn) tường thuật và bình luận. Theo giới báo chí Sài Gòn lúc bấy giờ, nghe Huyền Vũ tường thuật đá banh chẳng khác nào được trực tiếp xem đá banh vậy. Khi biết có những trận đấu được ký giả Huyền Vũ tường thuật thì thế nào tôi cũng gạ gẫm mấy thằng bạn xem nhà đũa nào có radio thì cho tôi đến để cùng nghe. Thế là cả bọn ba bốn đũa chụm đầu vào chiếc radio chạy bằng pin với những pha hồi hộp, vui mừng, hò reo mỗi khi nghe Huyền Vũ “dẫn banh” đến sát khung thành, những tiếng suýt soa khi banh đá ra ngoài hoặc những cú phạt đền căng thẳng đến toát mồ hôi (ảo). Dân Miền Nam từ vĩ tuyến thứ 17 trở vào, giới hâm mộ đá banh không ai mà không biết đến ký giả Huyền Vũ dù chưa một lần gặp mặt. Được biết, đài phát thanh Quận Đới cũng tiếp vận đài Sài Gòn

mỗi khi có các trận đấu để cho quân nhân ở khắp bốn vùng chiến thuật được theo dõi...

Có những trận đấu nhằm vào những ngày lũ học trò còn đang ngồi trong lớp học nên chẳng thể nào nghe được. Thế mà vẫn có thằng nghe được khi đang ngồi trong lớp, thế mới tài! Hỏi ra mới biết là có mấy thằng ở dưới phố mang tiền đến nhờ tiệm radio làm cho một bộ phận thu âm nhỏ chỉ bằng hộp diêm. Chúng mang vào lớp và canh giờ bắt đầu tường thuật là mở ra nghe. Chúng giấu máy trong học bàn hoặc để trong túi áo rồi nhét écouteur bé tí vào tai nghe một mình. Chúng vẫn tỉnh bơ như đang chăm chú nghe giáo sư giảng bài hoặc chăm chú làm bài. Sau có đưa phát hiện ra chúng mới “khai báo” và bày cho mấy đứa khác đến tiệm radio nhờ làm. Tôi cũng thích làm một cái để nghe nhưng không có tiền và cũng sợ giáo sư bắt được lúc đang nghe.

Ở Đà Lạt chỉ có thể xem đá banh và nghe đá banh như thế mà thôi. Lúc rời trường trung học cũng là lúc tôi không còn chơi đá banh với bạn bè vì có những sinh hoạt khác và thường cũng không có mặt ở Đà Lạt. Nói như vậy không có nghĩa là tôi hết mê xem đá banh. Tôi theo dõi tường thuật trên báo chí những lần có World Cup, đọc biết chi tiết các trận đấu, nước nào thắng nước nào thua ở các vòng loại, vòng 16, vòng tứ kết, bán kết và chung kết. Biết được các nước vô địch World Cup và các danh thủ nổi tiếng để đôi khi góp tiếng bình luận với bạn bè cũng là điều thú vị. Biết quốc gia tổ chức

World Cup đầu tiên là Uruguay năm 1930 và chính nước này đoạt chức vô địch, các nước từng vô địch như Brasil, Đức, Ý, Argentine, Pháp, Anh, Tân Ban Nha...cùng các danh thủ như Pél , Maradona, Platini, Messi, Ronaldo, Zidane, Mbap ...Biết chuyện l m x m trong World Cup 1986 vì Maradona đã nhẩy lên cao và dùng tay đập banh vào lưới của Anh trong trận tứ kết để thắng với tỷ số 2 -1, được vào vòng bán kết, chung kết và đoạt chức vô địch năm đó nên báo chí thế giới gọi bàn tay của Maradona là “Bàn Tay Của Chúa”. Tổ chức đá banh thế giới gọi tắt là FIFA trong gần một thế kỷ qua cũng mang nhiều tai tiếng với những vụ hối lộ và tham nhũng...

Nói về đá banh mà không nhắc đến phụ nữ là thiếu sót. Ở Việt Nam, thời của tôi chưa bao giờ nghe nói đến một đội bóng tròn nữ, nhưng về sau được biết có một đội bóng tròn nữ là đội Cái Vồn - đội nữ đầu tiên của Việt Nam (không biết có phải Cái Vồn là địa danh thuộc tỉnh Vĩnh Long hay không?). Trông vào ảnh chụp đội túc cầu nữ này thấy hình cũ mèm gần cả trăm năm! Như vậy phụ nữ Miền Nam cũng có tinh thần thể thao cao độ vào những ngày khởi thủy của các môn thể thao này. Tiếc là giới chức thể thao thiếu sự quan tâm môn túc cầu cho phái nữ như các môn khác như bóng bàn, bơi lội, vũ cầu, bóng chuyền, điền kinh...

Sau 1975 tôi không màn đến chuyện xem đá banh mặc dù thường xuyên bị nghe ra rả trên các loa phường nói về môn “bóng đá” (vc gọi túc cầu là ‘bóng đá’) với con số vài chục đội từ bắc chí nam. Nhưng tôi thường nghe ngóng về giải túc cầu thế giới mà khoảng cuối thập niên 80 (thế kỷ 20) đài truyền hình nhà nước cộng sản có tiếp vận lên màn ảnh cho dân chúng xem. Dù nhà có một Tivi nhỏ nhưng tôi vẫn thích ra quán cà phê để xem trong suốt cả tháng diễn ra giải vô địch. Không phải một mình tôi mà dân hâm mộ môn túc cầu đều tập trung ở các quán cà phê để xem, bàn luận và cá độ. Các giải túc cầu thế giới thường được tổ chức tại Âu châu hoặc Mỹ châu nên ở Việt Nam muốn xem thì phải thức dậy lúc một hai giờ sáng mới em được. Xem xong một trận đấu thì trời vừa sáng, ai nấy bước xiêu xiêu về nhà để sửa soạn đi làm, rất nhiều người đi làm trễ. Tệ nạn thường xuyên xảy ra vào các mùa bóng là nạn cá độ, năm nào có giải túc cầu thế giới là có một số người tán gia bại sản khiến dẫn đến việc nhiều người tự tử “cho xong nợ”. Tôi ở Sài Gòn nên nghe biết nhiều vụ tự tử đã xảy ra mà báo chí có đăng. Riêng khu tôi ở, có mấy ông hành nghề đập xích lô kiếm cơm nuôi vợ nuôi con, sau trận chung kết thì chiếc xích lô đã không cánh mà bay sang

chủ khác. Có nhiều ông thua độ về xin tiền các chị vợ thì bị các đấng bề trên chửi rủa rất ư là thậm tệ, có ông còn bị quét ra khỏi nhà đi tìm chỗ khác ở. Cảnh mấy ông ôm quạt máy, radio, gỡ nhẫn cưới hoặc vài món đồ quý giá khác đến giao cho tiệm cầm đồ là chuyện rất “bình thường”. Có ông đạp chiếc xích lô đến tiệm cầm đồ để thế vay vài chục ngàn, mấy bà vợ biết được, vừa chửi chồng vừa đem tiền đi chuộc...Nói chung là sau một tháng xem thiên hạ đá banh bên trời Âu trời Mỹ thì phe ta... kẻ cười thì ít mà kẻ khóc thì nhiều trong đó có cả mấy bà vợ của các đấng phu quân – không biết mê thể thao hay mê cá d99

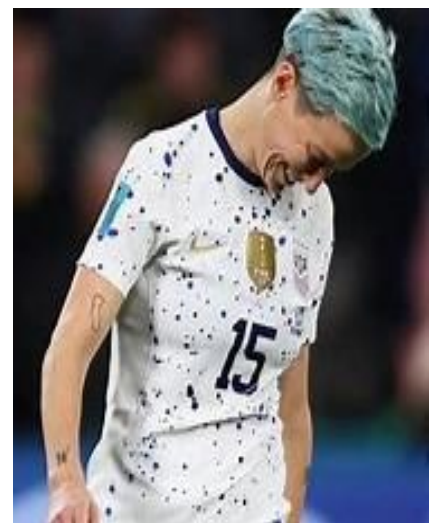

Khi tôi qua Mỹ và mãi đến mấy năm sau mới biết có giải túc cầu thế giới dành cho phụ nữ gọi là FWWC (FiFa Women' World Cup) được FIFA thành lập và các trận đấu đầu tiên được diễn ra tại Trung quốc vào năm 1991. Kể từ đó đến nay có chín lần FWWC kể cả các trận đang diễn ra tại Úc và New Zealand (FWWC 2023) trong đó đội tuyển Hoa Kỳ vô địch bốn lần, Đức hai lần, Na Uy một lần, Thụy Điển một lần. Một tí về FWWC 2023: năm nay có 32 đội tham dự giải, trong đó có năm nước Á Châu giành được vé đi Úc – New Zealand trong có cả Việt Nam, các nước khác là Nhật, Philippines, Trung quốc và Korea. Các quốc gia tham dự được chia thành tám bảng từ A đến H. Việt Nam nằm trong bảng H chung với Mỹ, Hòa Lan và Bồ Đào Nha. Ở vòng loại Việt Nam đụng Hoa kỳ, các bàn thắng nghiêng về Mỹ với tỷ số 3 – 0. Các nữ cầu thủ Việt Nam tuy “*kiên cường và ý chí bất khuất*” – chữ của

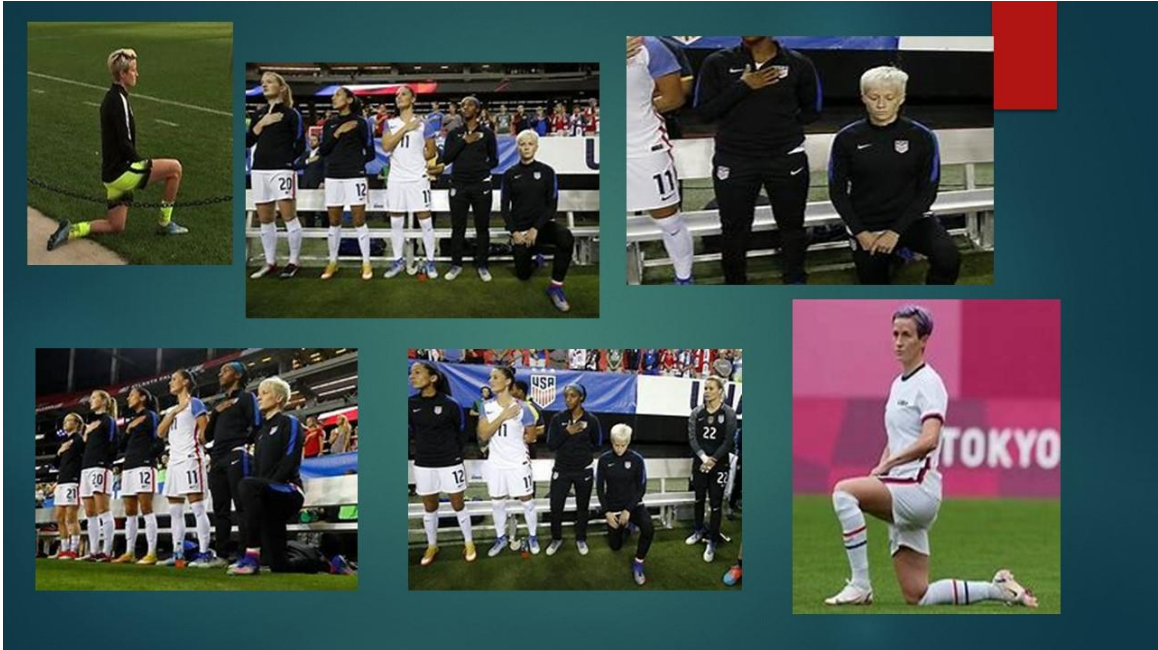
báo chí Việt Nam – cũng không làm cho lưới của Mỹ rung rinh dù chỉ một lần. Trận kế tiếp Việt Nam thua Bồ Đào Nha 2 quả (2-0) rồi đến lượt Hòa Lan tặng cho bảy trái vào lưới. Thế là đội tuyển Việt Nam ôm 12 quả bóng về làm quà cho đảng quang vinh. Về đến sân bay Nội Bài người của nhà nước và dân chúng rần rần đi đón kèm theo với những chiếc nón đội trên đầu có ghi chữ đỏ chói “Việt Nam Vô Địch”. Rồi báo chí thi nhau ca tụng đội nhà với những: *tuy thua vẫn kiên cường, tuy thua vẫn vang danh thế giới, tuy thua vẫn được trọng nể, tuy thua vẫn cứ bơi ra biển lớn...* Mình thì thấy thương và phục các nữ tuyển thủ Việt Nam ở khía cạnh khác. Thủ môn Kim Thanh được phỏng vấn, cô nói: *“em chơi bóng đá là để cho gia đình bớt được một miếng ăn”*. Nghe câu này mình thật xúc động và không dám bình luận...

Riêng đội tuyển Hoa Kỳ, thiên hạ kỳ vọng ghi được nhiều bàn thắng ngoạn mục để đi sâu vào các vòng trong. Khi gặp đội tuyển Việt Nam hôm 21 tháng bảy, nhiều người bảo Mỹ sẽ thắng với tỷ số 7 -0, kẻ thì cho 6 – 0, có người đưa con số 5-1, 6-1 dựa vào kết quả của các trận đấu những năm về trước đây với bốn lần vô địch. Thực sự thì đội tuyển Mỹ cũng khá vất vả mới đá vào lưới Việt Nam ba trái. Nữ cầu thủ lừng danh Rapinoe ra sân ở 20 phút cuối và đã làm cho khán giả Mỹ hoàn toàn thất vọng: không giữ banh trong chân quá ba giây, chạy chậm, để mất banh, không tranh được banh trong chân đối phương và sút banh ra ngoài. Trận đấu với Hà Lan cô nàng đá penalty bay bổng lên trời cao...rồi cúi đầu cười một mình...Giới bình luận rất đỗi ngạc nhiên và họ cũng nhắc lại

rằng nhiều lần ra sân, Rapinoe đã quỳ gối và không hát quốc ca Hoa Kỳ. Rapinoe được cho là “bản sao” của các cầu thủ football da đen “không ưa nước Mỹ”!!!

Vào vòng bán kết hôm 15 và 16 tháng 8 có bốn nước: Tây Ban Nha -Thụy Điển 2-0, Anh – Úc 3-1. Thủ tướng Úc không có dịp giữ lời hứa là nếu Úc vô địch sẽ cho dân Úc nghỉ một ngày để khai champagne và xẻ thịt Kangaroo ăn mừng. Tranh hạng ba ngày 19 tháng tám: Thụy Điển thắng Úc 2-0.

Ngày 20 tháng tám Tây Ban Nha thắng Anh với tỷ số 1-0 đoạt chức vô địch cúp cầu nữ thế giới nữ 2023. Đây là lần đầu tiên Tây Ban Nha thắng giải này. Vô địch những lần trước là Mỹ (4), Đức (2), Na Uy (1) và Thụy Điển (1). Pha ngoạn mục nhất trong trận này là Anh bị một quả phạt đền, thường thì nếu đá không vào là do banh trúng xà ngang, cột dọc hoặc do chạm vào chân tay của thủ môn banh sẽ tung ra ngoài. Pha này thủ môn Anh Mary Earps phóng người sang trái rồi xà mình xuống ôm gọn trái banh vào người, banh không nhúc nhích. Vì thế thủ môn Anh nhận được giải “Găng Tay Vàng”. Cầu thủ mang số 6 của Tây Ban Nha Aitana Bonmati – cầu thủ trẻ nhất – 19 tuổi nhận giải “Quả Cầu Vàng”.

Trong suốt một tháng diễn ra giải cúp cầu nữ, tôi và bà xã xem 24 trận, bà xã xem 10 trận phải thức dậy lúc 2 -3 giờ sáng. Lại còn có màn cá độ bình luận qua lại trên message với anh chị em trong nhóm Blue Bonnet. Trận Thụy Điển và Úc tranh hạng ba có ba người trong nhóm thắng trong đó có vợ chồng tôi. Trận cuối cùng chúng tôi bắt đội Anh nhưng thua. Thứ bảy, ngày 26 tới chúng tôi sẽ kéo nhau đi ăn, mừng cho người thắng và mừng luôn cho kẻ thua...sau đó kéo đến Madelaine nhâm nhi cà phê để bàn luận tiếp...cho vui cuộc đời....

Cũng cần ghi nhận thêm là trong suốt tháng diễn ra giải túc cầu nữ thế giới thì tại Việt Nam, ngày nào báo chí cũng có những hàng tít, xin trích một vài như sau:

- Sợ vợ ngắt xỉu khi biết tin tôi thua 250 triệu đồng vì cá độ (Hà Tĩnh)
- Đường dây giao dịch 1,500 tỷ đồng trong World Cup (Huế)
- Đường dây cá độ hơn 600 tỷ núp bóng công ty tài chính (Hà Nội)
- Đường dây cá độ bóng đá 1, 800 tỷ đồng (Thanh Hóa)
- Đường dây cá độ bóng đá ở Huế bị xóa sổ
- Lật tẩy vỏ bọc lương thiện của trùm đường dây cá độ 6,000 tỷ (Hà Tĩnh)
- Đường dây cá độ hơn 1,000 tỷ đồng bị triệt hạ (Bắc Ninh)
- Hơn 120 cảnh sát phá đường dây cá độ (Hà Tĩnh)
- Đường dây cá độ bóng đá 50 tỷ bị triệt phá (Quảng Nam)
- Đi cướp vì thua cá độ World Cup (TP/HCM)....

Đọc qua những đề tựa trên thấy có 6 vụ xảy ra ở miền Bắc, 3 vụ ở miền Trung, 1 vụ ở Sài Gòn. Hệ quả của gần 50 năm giải phóng: Dân Bắc gom tiền quá dễ. Còn dân Nam đã nghèo xơ nghèo xác...

Ở miền Bắc thiên hạ có rất nhiều tiền để cá độ mà nữ cầu thủ phải “đi đá bóng để kiếm miếng ăn” thì quý độc giả nghĩ sao đây?

Phong Châu

Ngày 20 Tháng 8 - 2023

